

Rakkaat ystävät!

Ei julkaistavaksi ilman lupaa!

Pitemmän kaavan kautta takaisin Israeliin

Leena ja Jari Honkakari 1/2022

2.3.2022

leena.honkakari@flom.fi

jari.honkakari@flom.fi

Eipä vielä muutama kuukausi sitten olisi osannut arvata, että me kaksi, rauhalliseen ja pelkistettyyn eläkeläis- ja koronaelämään asettautuneet olisimme taas kerran – neljän vuoden tauon jälkeen - pakkaamassa laukujamme uutta lähtöä varten. Kutsu Kylväjän puolelta oli sen verran sitkeää lajia, että vastarintamme viimein murtui ja suostuimme lähtijän epävarmalle paikalle. Tiesimme kokemuksesta, että Jumalalla oli keinonsa avata tai sulkea tie. Lähtöprosessin aikana koimme vahvasti, kuinka Isä Jumala aurasi meille tietä; asiat järjestyivät yksi kerrallaan. Viikko sitten jätimme kotipesämme Keuruulla hyviin käsiin korkeitten lumipenkkojen keskelle pakkasen paukuessa -21 asteessa. Matkalla saimme vielä keventää sieni- ja marjavarastojamme lastemme perheille ja syödä yhdessä vanhimman pojan perheen kanssa. Helsinki-Vantaan lentokentällä useat matkaan vaaditut dokumentit todettiin päteviksi ja sitä myöten lähtölupa Israeliin irtosi. Huojentunein ja kiitollisin mielin nousimme Finnairin siiville määränpäänä meille rakkaaksi tullut Israel, jossa olimme saaneet opiskella ja tehdä työtä viiden vuoden ajan; ensin Jerusalemissa, sitten Haifassa ja viimeksi Tel Aviv-Jaffassa.

Hyvin alkaneeseen matkaamme tuli kuitenkin pian yllättävä käänne, kun kapteeni ilmoitti koneessa ilmaantuneesta tietokoneongelmasta, minkä vuoksi oli palattava takaisin Suomeen. Riikan yllä siis u-käännös ja puolen tunnin kuluttua laskeuduimme takaisin lähtöpisteeseen. Perillä lentokenttävirkillijät tekivät hartiavoimin töitä löytääkseen kaikille matkustajille yöpaikat ja uudet lennot seuraavalle päivälle. Meidät buukattiin kentän lähellä sijaitsevaan hotelliin. Niinpä sitten rämmimme kotoisassa lumisohjossa kaikkien pakaasiemme kanssa kohti bussipysäkkiä. Avuksi riensivät samaisen lennon pari Jaakobin poikaa, jotka päättäväisesti ottivat osan tavaroistamme ja heittivät ne oikeaan bussiin. Kertoivat olevansa Israelin armeijan palveluksessa ja palaamassa nyt takaisin kotiin. Suomi oli heille tuttu paikka Rovaniemeä ja Jyväskylää myöten. Tämän jälkeen emme heihin enää törmänneet. Hotellin keittiöhenkilökunta oli jäänyt ylitöihin ja ruokki meitä matkaajia vielä pitkälle puolen yön jälkeen. Katkonaisten yönien jälkeen olimme aamulla valmiit uuteen lähtörytykseen. Olimme saaneet paikat hollantilaisen lentoyhtiön koneeseen. Siispä iltapäivällä ensin Amsterdamiin, missä koneen vaihto ja viiden tunnin odotus jatkolenolle.

Tässä vaiheessa päätimme osaltamme vapaaehtoisen uutispimennossa olemisen ja pääsimme kartalle maailman tapahtumista; aamuyöstä Venäjä oli hyökännyt usealta rintamalta Ukrainaan. Pelätty sota oli siis alkanut ja tiesimme, että maailma ei olisi enää entisensä.

Matkamme kuitenkin jatkui ja lopulta tie aukeni Israeliin asti. Ben Gurionin kentällä oli vielä pakollinen koronatesti. Suosittu Tel Aviv-maraton tiesulkuineen toi vielä lisämausteita loppukilometreihin. Pääsimme aitiopaikalta seuraamaan, kuinka tässä kulttuurissa ei säästellä sanan säilää volyymistä nyt puhumattakaan. Tunsimme olomme varsin kotoisaksi. Tervetuloa vain Israeliin! Taksikuskimme ja poliisin kiihkeä yhteenotto lopulta laantui poliisin napattua kuvan taksin rekisterikilvestä. Kuskimme oli kunnon mies eikä jättänyt meitä tien poskeen kävelemään lyhyttä loppumatkaa. Vastavuoroisesti Jari ohjeisti häntä tuttuja kujia pitkin ja niinpä neljän jälkeen aamuyöstä olimme kotiovella. Pastori Kåre tuli ystävällisesti avaamaan oven ja auttamaan pakaasien raahaamisessa 3. kerrokseen. Kalustettu kotimme oli siivottu tiptop-kuntoon, peti

Vapaaehtoiset laskiaispullien teossa.

petattu ja jääkaapista löytyi syötävää. Tuntui hyvältä; meitä oli odotettu! Olisimme karanteenissa negatiivisen koronatuloksen saamiseen asti. Aikaa matkantekoon kaikinensa oli vierähtänyt pari vuorokautta.

Unta ei riittänyt paria tuntia enempää, ja Jarille oli jo tullut kännykkään vastaus omasta negatiivisesta testituloksesta. Oma kohtani puolestaan aiheutti ylimääräistä stressiä, kun automaattinen järjestelmä ilmoitti, ettei minua ollut olemassakaan. Pitkähkön salapoliisityön ja suomalaisen periksiantamattomuuden voimin Jari sai kuin saikin lopulta vaimonsa takaisin ja palkkiona siitä myös negatiivisen testituloksen. Karanteenimme päättyi siltä istumalta ja pääsimme alakertaan moikkaamaan työtovereitamme, jotka olivat aikeissa aloittaa laskiaispullien leipomisen norjalaiseen tyyliin.

Kåren seurassa.

Asettautuminen kaiken kaikkiaan on vaatinut – tälläkin kertaa – paljon aikaa, kärsivällisyyttä ja sinnikkyyttä, jotta kaikki työhön ja arkielämään liittyvät asiat on saatu pelaamaan. Univelat ovat rasittaneet ja tunnemittari on käynyt väliin punaisella. Samalla olemme kuitenkin olleet iloisia, kiitollisia ja onnellisia siitä, että saamme olla täällä nyt, näitten ihmisten parissa. Asettautumista on helpottanut suuresti se, että kotimme on seurakuntatalolla, keskellä seurakuntaelämän hermokeskusta. Seinänaapurimme, norjalainen pastori, Kåre Skråmestø, 70, on saapunut maahan pari viikkoa ennen meitä. Hänet Norjan Israel Lähetys (NCMI) on lähettänyt johtavaksi pastoriksi puoleksi vuodeksi. Parasta aikaa Norjassa jatketaan vakituisen pastorin rekrytointiprosessia ja uutta pastoria toivotaan tänne syksyksi. Kerrosta alempana asustavat saksalaiset vapaaehtoiset Charlotte, 21, ja Jan, 18, jotka ovat marraskuusta lähtien hoitaneet taidolla ja suurella sydämellä mitä erilaisempia käytännön tehtäviä.

Ensimmäinen sapattijumalanpalvelus, vuorokausi tulomme jälkeen, oli tunteita täynnä. Ilmassa oli vahvaa kotiintulon tuntua. Väkeä oli kolmisenkymmentä, joista kahdeksan oli vanhastaan tuttua. Muihin saimme tutustua paremmin yhteisellä nyyttikestiaterialla jumalanpalveluksen jälkeen. Ehtoollisjumalanpalveluksen toimittivat Kåre ja tšekäläinen Sahar, 30+, joka kastettiin Jordanilla meidän täällä oloaikana ja joka on siitä lähtien ollut yksi srk:n vastuunkantajia ja joka jatkaa edelleen ahkerasti teologian opintojaan. Jari hoiteli vanhalta muistiltaan powerpointia ja itse asettauduin tutulle ovensuupaikalle ottamaan vastaan tulijoita. ”Muistat vielä nimeni!”, hämmästeli yksi tulijoista. ”Toki muistan... Oletpa muuten hyvän näköinen!” ”Se on se Danielin dieetti...” (Dan. 1:12-13). Sanojensa vahvistukseksi haki autonsa peräkontista pussillisen puutarhansa tuoreita, avokadoja ja mandariineja.

Immanuel kirkko

Seurakuntaa sapattina

Kevääksi on suunniteltu Jarin osalle sopivasti englanninkielisiä saarnoja ja hepreankielisiä alttaripalveluksia. Ilonaiheista on mainittava lasten pyhäkoulu sekä innostunut ja dynaaminen nuorten aikuisten ryhmä, Young Adults, joka vastasi sapatin aterijärjestelyistä. Naisten ryhmä toimii myös. Nuoret leidit pysyvät minut, mummoihmisen, mukaan. Mikä luottamuksen osoitus. On iso etuoikeus mennä! Avoimet Ovet kirkolla (Open Church) ti-ke käy hyvin väkeä, yksittäisiä israelilaisia ja ryhmiä. Hyvin huomaa sen, että turismi palaa täällä vielä pienellä liekillä, mutta korona ei enää rajoita toimintoja.

Hyvistä asioista huolimatta Immanuel-seurakuntamme todellisuus on se, mitä Kåre sanoi ensi tapaamisessamme: ”Tämä seurakunta on kriisissä”. Jotain olemme itsekin tienneet. Vaikeat ajat ovat heiluttaneet paattia rajustikin ja myrskyt vieneet osan väestä mennessään. Tietysti myös kaksivuotinen korona-aika sulkuineen on koetellut ja kaiken huippuna viimeiset kuukaudet srk on ollut ilman vakituista pastoria.

Young Adults, nuorten aikuisten ryhmää

”Olemme vieläkin kuin hajalla olevat lampaat ilman paimenta”, tilitti tuntojaan Paul, uupunut ja uskollinen vastuunkantaja. Ihmisiä kohdatessamme olemme kokeneet, että yksi tärkeä tehtävämme on nyt kuunnella, ottaa vastaan monenlaista kipua ja turhautuneisuutta, lohduttaa ja etsiä yhdessä rukoillen tietä eteenpäin. Tuntuu hyvältä, että Kårella on viisasta näkemystä, kuinka edetä asiassa parantavaan suuntaan. Hänen kanssaan on syntynyt hyvä yhteys alusta asti, siitä olemme kiitollisia.

Teitä jokaista siunaten ja lämmöllä ajatellen, Leena & Jari

”Minä kätkeydyn siipiesi suojaan, kunnes myrsky on ohitse.” Ps. 57:2

Kiitos

Turvallisesta matkasta Israeliin ja lämpimästä vastaanotosta.

Kåresta ja vapaaehtoisista; uusista ja vanhoista seurakuntalaisista

Pyydämme:

Kaikkivaltiaan väliintuloa Ukrainan sodassa.

Viisautta hoitaa seurakuntaa sen kriisissä.

Lähetäjärenkaaseen kuuluvat saavat halutessaan myös ilmaisen Kylväjä-lehden. Sen voi lukea ja tilata kotisivuilla: www.kylvaja.fi/materiaalipankki/kylvaja-lehti Voit tilata sen myös ottamalla yhteyttä Kylväjän toimistoon. Työmme katetaan suurelta osin yksityisillä lahjoituksilla. Suurkiitos tuestasi! Viitenumeron 36210 käyttö säästää rahaa. Mikäli haluat käyttää seurakuntakohtaista viitenumeroa, se löytyy osoitteesta <https://www.kylvaja.fi/osallistu/lahjoita> tai kysymällä Kylväjän toimistosta.